

PREA MULȚI ZEI
PENTRU UN DEȘERT

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Cristian Fulaș
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Mariana Dinu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROMAN, DOINA

Prea mulți zei pentru un deșert / Doina Roman. - Pitești :

Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2668-4

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

DOINA ROMAN

PREA MULȚI ZEI
PENTRU UN DEȘERT

Editura Paralela 45

Prolog

*„Habes en, amice,
iam tandem expectatum
promissumque librum,
parvum de materia ingenti.”¹*

Petrarca, INVECTIVES

În clipa când se trezi, Maximus încă repeta: „Aș fi vrut să fiu cu tine!”. Cuvintele îi curgeau în minte pe o melodie veche scoasă din cine știe ce ungher al memoriei.

Iar cântecul vesel, care nu se potrivea cu durerea de oase pe care încercă să o ignore, îl distrăgea de la grozăvia în care se afla: un spațiu strâmt, luminat cât să nu-ți bagi degetele în ochi, în care nu se zăreau nicio fereastră, nicio ușă, nicio trapă, nimic.

Pereții încăperii, metalici, neuniformi, cu fațete multiple, se înălțau într-un con înclinat ca un colț uriaș de prădător în care dacă făceai doi pași trebuia să te întorci. Maximus încercă să privească de aproape plăcile și să le pipăie, dar se trase repede înapoi. Cum se apropiase de perete, mai bine zis când pusese dosul palmei pe el, metalul se înroșise aproape instantaneu. Dacă ar fi încercat să se sprijine, ar fi fost ars cu siguranță. După câteva încercări către dalele metalice, bărbatul ajunsese

¹ „Iată, prietene, ții în mâini în sfârșit cartea așteptată și făgăduită despre un subiect fără margini..”

la concluzia că putea să stea doar în centrul încăperii, unde, ciudat, temperatura era optimă și se putea întinde în voie.

Mai mult ca sigur nimerise într-o celulă, una care putea fi a Structurii C1168. Nu era nimic mai groaznic decât să te afli într-o închisoare CIAM, de unde nimeni nu ieșise vreodată, dar, cu toate astea, primul gând nu-l ducea direct către sfârșitul lent și plin de suferință de care auzise că aveau parte toate sufletele care trecuseră pe acolo.

Casa-Iluziilor-Amintirilor-și-a-Moșii, închisoarea scufundată adânc în măruntaiele planetei, despre care toți nu vorbeau decât în șoaptă, de parcă numai numele ei le-ar fi tăiat limbile și glasul – uite că era reală și iată că el era acolo. Se spunea că, odată ajuns în ea, simțea durerea tuturor celor închiși, chinurile execuțiilor, iluziile celor care sperau că o să scape, dar numai moartea îți era tovarăș sigur.

Ce căuta, cum ajunsese acolo era greu de povestit. Își simțea capul umflat gata să plesnească, iar venele gâtului zvâcneau așa că le presă cu mâna încercând să le domolească. Îl doborâseră toată încrâncenarea aceea care pusese stăpânire pe el și hotărârea neclintită care-i dăduse curaj să o facă, să se arunce cu capul înainte, să o prindă pe Altea de coadă și să-și spună ultimele cuvinte înainte să sară după ea.

Își aducea aminte doar că alunecase cu mare viteză la început, că simțea că zbură glonț printr-un labirint larg, parcă plin cu zaț de cafea, uscat și grunjos, care-i intra în ochi, în urechi, îl sufoca și încerca să îl digere înainte să ajungă undeva. Se pierduse în cele din urmă, crezuse că asta e moartea și că, da, moartea are gust de zaț negru uscat.

Atât știa, că îi trecuse prin cap să nu scape coada Alteei. Și n-o scăpase. O ținuse strâns, o răsucise după mână, simțea că filamentele ei încearcă să-i intre sub piele, să-i găsească venele, să i se scurgă în sânge.

Și dacă nenorocita aia de creatură îi intrase în sânge? Dacă i se plimba acum prin cap făcându-l să creadă că e într-un cuptor unde va fi ars de viu?

Capitolul I

„Calul ăsta are coaste de vexhal, dacă te lasă să-l încalci înseamnă că îți este dat să te duci acolo unde trebuie să fii și unde ai ceva de înfăptuit. Nu te teme, mângâie-l ușor pe coamă, înfige-te în ea și șoptește-i la ureche unde vrei să ajungi! Ține-te bine cu mâinile și cu picioarele, lasă capul în piept, uită tot ce știi și, dacă nu-ți dorești să ajungi acolo, mai bine nu îndrăzni! Lasă-l să te miroasă, nu te speria! O să vină întâi agale, fornăind și mușcând zăbala. O să încline capul să-ți miroasă sandalele, apoi o să ți se uite în ochi. Ai grijă să stai puțin în dreapta lui și să nu-i treci prin spate! Mișcă-te ușor, dar ferm, pe lângă el! Nu uita nicio clipă că s-ar putea să te arunce dacă simte că ești slabă! Nu-ți lăsa gândurile să zboare, nu zâmbi și nu plânge! Ține-l strâns pe pruncul Konos și zboară ca și când ai fi făcut asta de mii de ori! Când se oprește, nu te da jos! O să plece mai departe fără tine, fără voi, o să rămâneți într-un ținut unde nu trăiește nimeni, în Popasul de Cremene.

Acolo se află numai o găleată cu apă și un braț de fân cu semințe. Nu există timp decât pentru el. Vor fi mai multe popasuri până la Mănăstire. O să simți că-ți explodează capul, poate o să-ți curgă sânge din nas, o să vezi umbre și o să încerce să te atace, poate, un certesian de foc. Lipiți-vă mai mult de cal! Nimeni nu adună drumul ca el. Îl topește în copite. Nimic

și nimeni nu se poate ține după el. Nimic și nimeni nu-i poate lua urma. Nimeni pe lumea asta și în alte o sută de lumi nu are așa ceva. E mândria noastră. Ai încredere, mulțumește și roagă-te să te găsească! Și te va găsi când va fi timpul, nici mai devreme, nici mai târziu, Melia!”

Maximus se trezea din când în când cu mesajul ăsta în cap și, chiar înainte să deschidă ochii, un tropot de copite îi sfredelea craniul. Un galop nebun, strângea din pleoape, inima i-o lua la goană. Se freca la ochi, își ținea capul în palme și sunetul se stingea. Doar ecoul din creier repeta trunchiat: „Melia!... Calul care adună drumul... Konos!”

— La naiba cu gloaba asta și cu găleata cu apă! bombănea Maximus și nu sărea din pat până nu dispărea de tot imaginea vălătucului de praf stărnit de goana din capul lui.

Era nemulțumit că nu vedea niciodată cine vorbește; auzea doar glasul și vedea botul unui cal care păștea într-o poiană liniștită, alături de o herghelie pașnică. Punea totul pe seama unei obsesii mai vechi din copilărie, când se juca pe spatele unui cal de lemn, dar, dacă visul nu se repeta, era nervos și îngrijorat. În rest, se obișnuise ca de fiecare dată când revenea și era conștient de asta să încerce să se urce cu privirea mai sus de botul animalului, poate zărea ceva mai mult.

În Drigat, unde Maximus era profesor, în după-amiaza aceea era grevă generală, așa părea la prima vedere. Asta așteptau studenții, vreo 25 de tineri care agitau un steag murdar, ars la un capăt, un steag roșu împletit cu negru într-o coroană diformă, de parcă ar fi fost croită pentru o frunte în două colțuri; de fapt, asta și arăta, două jumătăți de coarne aurite și scămoșate – Blazonul Ioanilor.

Nimeni nu știa cum ajunsese în mâinile lor. Nimeni nu agita pe stradă așa ceva fără să fie prins de o gheară tractoare, arma de temut a forțelor de ordine. Dar cum nu era o demonstrație organizată, studenții de la Opționale Universale își făceau de cap și, probabil, furaseră pentru câteva ore steagul.

Era duminică seara și Maximus se simțea deja obosit, mai ales că toată ziua, în loc să se relaxeze, trebăluise prin casă fără chef, dăduse la maximum muzica, se încinsese cu o bluză de trening la mijloc să nu-l tragă curentul, să nu întepenească, și încercase să gătească. De obicei puneă ce avea disponibil în casă într-o oală și, gata, la cuptor. Mâncarea îi ajungea pentru două-trei zile și era mulțumit. Trebuia doar să stea cu ochii pe foc, să nu se ardă legumele. De fapt simțea după miros când sunt gata. Acum fredona o melodie și trăgea cu ochiul pe fereastră la grupurile pestrițe de oameni care băteau din palme, scandau lozinci tâmpite improvizate pe loc, cântau, aruncau cu sticle goale în garduri sau se cocotau pe stâlpi să urlе numai ei înțelegeau ce.

— Aduceți-vă aminte, oameni buni! răcnea unul deșirat în stradă. Ioanii ne-au adus aici și au întemeiat Fâșia. Au construit cele două orașe, ne-au dat de muncă să-i hrănim pe glotani. Minele de mezderi înghețați sunt ale noastre! Dacă le închidem, ăia mor de foame... Acum au cale liberă, am ajuns roboți și sclavi!... Ioanii umblau cu bilele de cusători în buzunar. Cum se crăpa o bucată din poarta prin care am venit, cum o cârpeau cu miile de ace care ieșeau ca norii din bilele lor, de nu mai intra nici mama luminii. Pășeau pe lângă Fâșie ciudații universului, dar nu îndrăzneau să treacă de Ioani... Și acum ce avem?

Tot el răspundea:

— Batjocură fără rost, vorbe,eretici! Ascultați, ascultați cum am luat-o toți razna! Aplauze și țicneală. Revolte artistice, cântece fără rost, praznice fără sfinți, bătălii fără arme, dragoste fără speranță, semnul crucii fără credință, amintiri false!... Unde-i omenirea și pe cine plânge?

Deșiratul căsca ochii mari, lumea trecea pe lângă el și nu-l băga în seamă. Se lăsă păgubaș, coborî de pe jumătatea de stâlp unde se urcase și scuipă cu năduf.

Capitolul II

A doua zi de dimineață, Maximus se trezi zămbind. Nicio copită nu-i mai bubuise în cap, niciun nor de praf nu-l mai deranjase înainte să deschidă ochii, așa că, în ciuda faptului că mai avea în gură un gust de cocleală, era mai vesel ca niciodată. Simțea că știe tot ce e pe lume, nu mai avea nesiguranța aceea care îl teroriza tot timpul, aruncându-l în depresii matinale.

Rădea, era prima dată în viața lui când se simțea generos și bun. N-a vrut să-l trezească pe taică-său, care dormea direct pe podea, și, surprinzător, nu-l găsea nici pe ăla mic, pe glotan. A fost puțin nedumerit când a vrut să se schimbe. Cămașa se lipise de el, intrase în piele, i se vedeau doar firele alb-sidefii, ca o rețea ciudată. Se uită în oglindă, parcă era tatuat cu un text argintiu. Nu-i stătea rău... Dacă și-ar mai fi făcut în sus, pe gât, o aripă cu aceeași culoare, ar fi semănat cu băieții din Piața Nullah care se ocupau de foc. Piromanii Deșertului, cum mai erau cunoscuți.

Nu-și mai bătu capul, se îmbracă și, când să bea cafeaua pe care o pregătise ca unul de-al casei, o sorbitură lungă, urmată de un „Pfui!” și un scuipat drept în creștet, îl trezi automat. Agățat de tavan, glotanul își făcuse buzele pai și băuse deja jumătate din cafeaua pe care apoi i-o aruncase în cap.

— Mă, dă-te jos de acolo, panaramă! Vezi ce-ai făcut?

Altă dată l-ar fi altoit direct, fără vorbe, dar acum îl bufnea și pe el râsul.

Din tavan, direct pe masă, coborî întâi un fund rotund și apoi restul glotanului.

— Kailem Aslet mă cheamă, se auzi glasul ca un chițait.

— Ce faci aici? Pot să te ajut cu ceva? Te-aș putea duce la ai tăi. Asleții nu sunt așa de prietenoși.

— O să mă ia cineva, am vorbit cu ei.

— Cum naiba ai vorbit cu ei?

— Stai să-ți arăt!

Și puștiul depărtă buzele bărbatului amuzat care se uita la el ca la un animal de casă și, pentru o fracțiune de secundă, limba glotanului i se duse pe gât ca o sondă, cotrobăi ceva la nivelul stomacului, iar lui Maximus nu-i rămase pe buze decât un gust suav de fructe dulci.

— De acum o să ai tu și tot neamul tău Cod de Oscilație Personală și o să poți vorbi cu noi. Ia încearcă!

Maximus era mut, încremenit, îi venea să-i crape capul glotanului Kailem, dar în același timp gândi că e un copil și că nu-i normal să fie violent.

— Nu o să ai necazuri cu ai mei, spuse Kai, și Maximus își dădu seama că da, poate să transmită și să-i citească gândurile acum.

— Mai încearcă tu să-mi bagi limba pe gât o dată, că te toc, așa mic cum ești!

— Vezi că nu funcționează după Barieră o bucată, nici în Jumătatea Galbenă, decât dacă te urci pe stâncile lui Tores.

— Mă, Kai, stai! strigă Maximus după glotan, care deja deschisese ușa cu un borcan cu pește în mână și o zbughise pe stradă.

— Și copiii tăi și tot neamul o să aibă Cod de Oscilație, Maximus! Ai grijă de tine! Și nu mai încerca să vezi ce e mai sus de botul calului! Doar învață mesajul și transmite-l cu al doilea credit. Ai înțeles?

Cuprins

Partea I

Prolog.....	7
Capitolul I	13
Capitolul II	38
Capitolul III.....	60
Capitolul IV	81
Capitolul V	103

Partea a II-a

Capitolul VI.....	121
Capitolul VIII	165
Capitolul IX.....	184
Capitolul X.....	209
Capitolul XI.....	231
Dicționarul Deșertului	257